

Újpest, 1914. április 11. – Budapest, 2001. június 21.

Apja asztalos segéd volt. Két polgári osztályt végzett, majd a Ganz Hajógyárban vasesztergályos inas volt. 1932-ban szabadult fel, majd 1943-ig szakmájában dolgozott. 1943-tól 1944. november elejéig a Steyer-Puch autójavítóban alkalmazták. Kitanulta a géplakatos szakmát is. 1932-től az illegális kommunista párt tagja volt. 1934-től a Vas- és Fém munkások Központi Szövetsége rákospalotai vezetőségének tagja, belépett a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. Többször volt katona a II. világháború alatt, tovább szolgált őrmesteri rangot ért el. 1945. januárban a Ganz Hajógyárban kapott ismét munkát, belépett a Magyar Kommunista Pártba. Előbb a Ganz Hajógyár üzemi bizottság alelnökének, majd elnökének választották meg. 1947-től a gyár vezérigazgatója volt. Munkáskádereként ezredesi rendfokozatban 1949. júliusban kinevezték a Honvédelmi Minisztérium hadtáp-törzsvezetőjévé, 1951. január 27-étől a Magyar Néphadsereg Hadtápszolgálatának főnöke és honvédelmi miniszterhelyettes volt, 1952-től altábornagy. A Nagy Imre-kormány honvédelmi minisztere 1956. október 26.-november 3. között. Ellenezte a szovjet csapatokkal szembeni ellenállást. 1958-ban tartalékkállományba helyezték, rendfokozatától megfosztották; 1990-ben rehabilitálták. 1949. május 15-én a Magyar Függetlenségi Népfront nagy-budapesti, majd 1953. május 17-én a MNFF budapesti listájáról országgyűlési képviselővé választották. 1950. május 31. és 1954. május 30. között a Magyar Dolgozók Pártja Központi Vezetőségének volt tagja.